

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LAS PAREDES HABLAN

Espanya, 2022

Direcció: Carlos Saura

Guió: José Morillas, Carlos Saura

Durada: 75 min

Gènere: documental

Idioma: castellà

Data d'estrena: 17/02/2023

Carlos Saura ja forma part de la història del cinema europeu

No sabia dir massa bé perquè, entre totes les pel·lícules de Carlos Saura, triaria *Elisa, vida mía*. No sé si és perquè idealitzo el record de quan vaig veure-la quan era una adolescent que es confrontava amb estranyesa amb un món adult: un home (Fernando Rey) que decideix retirar-se del món (viure i escriure en solitud) i que rep la visita de la seva filla recentment separada (Geraldine Chaplin) creant-se entre ells una relació on palpiten fantasmes. Un film sobre la pèrdua: "¿Quién me dijera, Elisa, vida mía, cuando en aqueste valle al fresco viento andábamos cogiendo tiernas flores, que había de ver con largo apartamiento venir el triste y solitario día que diese amargo fin a mis amores?". Els versos de Garcilaso es creuen a la memòria amb la invocació que també s'hi fa de Calderón de la Barca: "En este gran teatro del mundo todo son representaciones". Ho recordo amb la música de la *Gnomepédie núm. 1*, de Satie. Però, sí, també recordo els conills de *La caza*; els ulls immensos d'Ana Torrent mentre a *Cria Cuervos* se sent "¿Por qué te vas?"; el braç enguixat de Fernando Delgado en la posició de la salutació feixista a *La prima Angélica*; Rafaela Aparicio a *Mamá cumple cien años*; l'escapada final de Berta Suecallamos a *Deprisa, deprisa*. Altres records del cinema de Saura em van revenint: com si la mort del director les rescatés de l'oblit i me les fes reviure.

Imma Merino

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona

Carlos Saura va néixer a Osca el 4 de gener de 1932. Els seus pares estaven ben aposentats: La mare una reconeguda pianista i el seu pare un prestigiós advocat. Tenia tres germans, el més petit Antonio Saura, un reconegut pintor, que va influir molt a Carlos Saura en la seva estimació, influència i curiositat cap a l'art en general.

Carlos Saura, va començar en el món de la imatge a través de la fotografia i més endavant es va passar a la realització de documentals. Curiosament, el final de la seva vida artística, l'ha acabat de la mateixa manera. La fotografia l'ha obsessionat i l'ha tingut ocupat en els darrers anys, fent exposicions i alguna publicació i, cinematogràficament, els seus darrers films tenen molt de documentals i, per descomptat el darrer, que us oferim en el Truffaut, com homenatge i recordatòria d'aquest gran cineasta.

Carlos Saura, va començar a explicar històries, de la mà del gran Elias Querejeta, amb un film de denúncia *Los Golfos* (1960) que va obrir una manera diferent de fer cinema i va

seguir amb *Llanto por un bandido* (1963, amb Paco Rabal i l'actriu italiana Lea Massari). Li va seguir *La Caza* (1965) que li va donar el reconeixement del gran públic i l'entrada al cinema internacional, pel fet que va rebre el premi al millor director en el festival de Berlín. A partir d'aquest moment el treball conjunt d'Elias Querejeta, com a productor i ell, és imparable. També és el moment en què té com a parella sentimental l'actriu Geraldine Chaplin, que a part de tenir una relació tempestuosa, cinematogràficament va ser molt fructífera: *Pippermint Frappé* (1967) amb un José Luis López Vázquez totalment desconegut; *El Jardín de las delicias* (1970); *Ana y los Lobos* (1972); *La prima Angélica* (1973); *Cria Cuervos* (1975) amb una increïble Ana Torrent; *Elisa, vida mía* (1977) amb un Fernando Rey esplèndid; *Mamá cumple cien años* (1979). Aquesta va ser l'època més celebrada, premiada de la filmografia de Saura, totes sota la mirada i la manera de fer del productor Elias Querejeta i amb la Chaplin. Va ser una època que Carlos Saura, d'una manera "entre línies" explicava la realitat d'aquest país. Eren realitzades a la manera del cinema francès, de Godard, Resnais o Truffaut. D'aquelles, que popularment se'n deien complicades. Per altra banda, en aquella mateixa època J.L. Berlanga, feia les mateixes denúncies, però utilitzant la comèdia i l'humor negre. Saura/Querejeta, eren els "intel·lectuals" i Berlanga, el "popular".

Amb el trencament amb Querejeta i amb la seva companya Geraldine, el cinema de Saura canvia i ja no té aquella força i aquella originalitat. *Deprisa, deprisa* (1980); *Bodas de Sangre* (1981); *Carmen* (1983)... i amb *El Dorado* (1988) un film molt ambiciós, que va costar molts diners i va ser un fracàs comercial. Amb *Ay Carmela* (1990) es va refer.

Las paredes hablan, la darrera aportació de Carlos Saura, es va estrenar a Càceres en una sola projecció el set de febrer d'aquest any dins el cicle "Arte". El passat 14 de febrer es va fer un altre passí.

Com he dit el començament, Saura acaba la seva història cinematogràfica com la comença: amb un documental. En aquest cas sobre pintura. Un recorregut per les diverses expressions i maneres de pintar dels humans des de les coves de la prehistòria fins ara. Sempre utilitzant les parets. El mateix Saura condueix el documental, mostrant i parlant amb diversos artistes com Barceló, Musa 71, Arsuaga, Dimitrova...

Carlos Saura, ja és història. I ens ha deixat bones històries. Gràcies.

Guillem Terribas

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona